

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 337/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 213/2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2012 doručená sťažnosť S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 213/2011 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o žalobe žalobcu E., Cyprus (ďalej len „žalobca“), ktorou sa domáha proti sťažovateľovi ako žalovanému zaplattenia sumy 23 183 243,64 eur z titulu náhrady škody.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Vec bola najprv vedená na Okresnom súde v Poprade, spis. zn. 17 C/257/2008 a konanie bolo začaté dňa 29. 09. 2008. Na základe Nálezu Ústavného súdu SR, spis. zn. III. ÚS 105/2011-74 zo dňa 14. 06. 2011 a Uznesenia Krajského súdu v Prešove, spis. zn. 6 NcC 20/2011 zo dňa 10. 08. 2011 bola vec prikázaná Okresnému súdu Prešov.

Podaním zo dňa 02. 01. 2012 doručeným súdu dňa 04. 02. 2012 sťažovateľ ako žalovaný navrhol, aby súd podľa ust. § 141a zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Občiansky súdny poriadok“) uložil žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania vo výške 5 % zo žalovanej sumy, čo predstavuje sumu vo výške 1.159.162,18 EUR. Sťažovateľ podal tento návrh bez ohľadu na vydanie rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže vydanie uznesenia podľa § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku podľa názoru sťažovateľa nemôže ovplyvniť povinnosť žalobcu (či už doterajšieho alebo nového) zaplatiť preddavok na trovy konania. Konajúci súd tomuto návrhu sťažovateľa vyhovel a uznesením č. k. 13 C 213/2011-1234 zo dňa 14. 03. 2012 uložil žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v sume 1.159.133,61 EUR v lehote 30 dní od doručenia uznesenia na účet Okresného súdu Prešov. Súd pri rozhodovaní o tomto návrhu zvažoval aj súčasnú procesnú situáciu, kedy práve dochádzalo, resp. dochádza k zámene účastníkov na strane žalobcu, s čím sa vysporiadal v odôvodnení predmetného uznesenia, z ktorého vyplýva, že vzhľadom na to, že pôvodného žalobcu, ako aj spoločnosť D., ktorá sa má stať

novým žalobcom v konaní, zastupuje tá istá advokátska kancelária, súd mal za to, že možno spravodlivo takúto povinnosť zloženia preddavku na trovy konania žalobcovi uložiť.

Súčasne na základe návrhu žalobcu v zmysle ust. § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zo dňa 16. 12. 2012 rozhodol konajúci súd uznesením č. k. 13 C 213/2011-1198 zo dňa 16. 01. 2012 v spojení s uznesením č. k. 13 C 213/2011-1234 zo dňa 14. 03. 2012 o zámene účastníkov konania na strane žalobcu a pripustil, aby do konania namiesto doterajšieho žalobcu vstúpila spoločnosť D., Cyprus. Toto rozhodnutie však k dnešnému dňu stále nenadobudlo právoplatnosť, keďže žalobca podal dňa 27. 02. 2012 odvolanie voči uzneseniu č. k. 13 C 231/2011-1198 o zámene účastníkov na strane žalobcu z dôvodu zmätočnosti tohto rozhodnutia.»

Sťažovateľ ďalej uviedol, že „aj napriek rozhodnutiu konajúceho súdu o uložení povinnosti žalobcovi na zloženie preddavku na trovy konania vo výške 1.159.133,61 EUR žalobca predmetnú sumu na účet súdu nezložil, ale dňa 19. 04. 2012 podal návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) (druhá veta) Občianskeho súdneho poriadku, a to za účelom podania návrhu na Ústavný súd SR na začatie konania o súlade právnych predpisov (najmä v rozsahu ust. § 141a Občianskeho súdneho poriadku) v predmetnom konaní, pričom tento návrh na prerušenie konania bol uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 13 C 231/2011-1260 zo dňa 17. 04. 2012 zamietnutý. Toto rozhodnutie však ku dnešnému dňu nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko bolo napadnuté odvolaním žalobcu.

Súčasne dňa 23. 05. 2012 spoločnosť D. (ktorá mala ambíciu stať účastníkom konania v pozícii nového žalobcu postupom podľa § 92 ods. 2 O. s. p.) podala sťažnosť Ústavnému súdu SR, ktorou namietala porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a to uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 13 C 312/2011-1234 zo dňa 14. 03. 2012 v časti výroku o uložení povinnosti žalobcovi zložiť preddavok na trovy konania. Predmetná sťažnosť žalobcu však bola Ústavným súdom SR odmietnutá ako podaná zjavne neoprávnenou osobou (Uznesenie Ústavného súdu, spis. zn. II. ÚS 182/2012-19 zo dňa 21. 06. 2012).

Žalobca aj napriek súdom uloženej povinnosti zložiť preddavok na trovy konania v určenej lehote túto povinnosť nesplnil, pričom sťažovateľ ako žalovaný v zmysle ust. § 141a Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu procesnej bezpečnosti túto povinnosť splnil a v celej výške zložil preddavok na trovy konania na účet konajúceho súdu, a to i bez výzvy súdu prvého stupňa.

Na základe uvedených skutkových okolností dňa 30. 04. 2012 navrhol sťažovateľ konajúcemu súdu zastavenie súdneho konania pre nezaplatenie preddavku na trovy konania podľa ust. § 141a ods. 1 (posledná veta) Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvého stupňa však do dnešného dňa nerozhodol o tomto návrhu sťažovateľa v lehote stanovenej ust. § 141a Občianskeho súdneho poriadku, pričom táto povinnosť vyplýva priamo z ust. § 141a Občianskeho súdneho poriadku, z čoho je potom zrejmé, že konajúci súd sa nevysporiadal s existujúcou situáciou v súvislosti s nezložením preddavku na trovy konania žalobcom v zmysle ust. § 141a Občianskeho súdneho poriadku.

Dňa 13. 06. 2012 sťažovateľ (zastúpený advokátom) podal predsedníčke súdu ako orgánu poverenému vybavovaním sťažnosti sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní. V podanej sťažnosti sťažovateľ namietal postup súdu, ktorým súd porušuje právo účastníkov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, keďže uznesením č. k. 13 C 213/2011-1234 zo dňa 14. 03. 2012 nariadil žalobcovi zložiť preddavok na trovy konania. Žalobca v zmysle tohto uznesenia preddavok nezložil a preto prichádzalo do úvahy zastavenie konania, o ktorom je konajúci súd povinný rozhodnúť v lehote 15 dní od uplynutia lehoty na zloženie preddavku na trovy konania, čo je lehota zákonná. Sťažovateľ návrhom na zastavenie konania zo dňa 30. 04. 2012 žiadal súd, aby toto konanie zastavil, resp. aby rozhodol o tomto návrhu o zastavení konania. Sťažovateľ má za to, že o tomto návrhu je súd povinný rozhodnúť v lehote 15 dní, pričom táto lehota uplynula márne a konajúci súd tak spôsobil týmto svojím postupom prieťahy v konaní.“.

V odpovedi na sťažnosť z 18. júna 2012 predsedníčka okresného súdu okrem iného uviedla, že „vyhodnotila sťažnosť ako nedôvodnú, keďže predseda súdu nemá právomoc zasahovať do rozhodovacej činnosti sudcov. Správnosť a zákonnosť postupu a rozhodovania v súdnom konaní je oprávnený preskúmať výlučne nadriadený súd, a to v rámci konania o riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch.“.

Podľa názoru sťažovateľa „Okresný súd Prešov konajúc ako všeobecný súd v predmetnej veci je povinný konať a v zákonnej lehote rozhodnúť o návrhu sťažovateľa ako žalovaného na zastavenie konania podľa ust. § 141a Občianskeho súdneho poriadku pre nezloženie preddavku na trovy konania, resp. je povinný konať a v zákonnej lehote rozhodnúť o zastavení konania pre nezloženie preddavku na trovy konania žalobcom podľa ust. § 141a Občianskeho súdneho poriadku.“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa S. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nekonaním Okresného súdu Prešov vo veci vedenej pod spis. zn.: 13 C/213/2011 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Prešov prikazuje, aby vo veci vedenej pod spis. zn.: 13 C/213/2011 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi S. priznáva náhradu trov konania, ktoré je Okresný súd Prešov povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 213/2011 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to najmä z tohto dôvodu, že okresný súd v zákonom ustanovenej lehote nerozhodol o návrhu sťažovateľa na zastavenie konania pre nezloženie preddavku na trovy konania.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Na účely preskúmania opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal súdny spis sp. zn. 13 C 213/2011, z ktorého zistil tieto skutočnosti:

Dňa 29. septembra 2008 bol Okresnému súdu Poprad doručený návrh na začatie konania o zaplatenie sumy 23 183 243,64 € s prísl. z titulu náhrady škody, pričom v návrhu bol ako žalovaný označený sťažovateľ.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 6 NcC 20/2011 z 10. augusta 2011 vylúčil sudcov Okresného súdu Poprad z prerokovania veci a prikázal ju okresnému súdu, ktorý ju vedie pod sp. zn. 13 C 213/2011; spis bol okresnému súdu predložený 26. septembra 2011.

Pojednávanie nariadené na 19. december 2011 okresný súd odročil z dôvodu, že 16. decembra 2011 mu žalobca oznámil, že došlo k postúpeniu pohľadávky, súčasne navrhol, aby vo veci konajúci súd rozhodol o pripustení zmeny účastníka konania na strane žalobcu, a požiadal tiež o odročenie pojednávania.

Sťažovateľ podal 2. januára 2012 návrh na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania.

Okresný súd uznesením č. k. 13 C 213/2011-1196 zo 16. januára 2012 konanie v časti zastavil a uznesením č. k. 13 C 213/2011-1198 pripustil vstup účastníka do konania na miesto pôvodného žalobcu; proti tomuto uzneseniu podal žalobca 24. februára 2012 odvolanie z dôvodu jeho zmätočnosti.

Opravným uznesením č. k. 13 C 213/2011-1234 zo 14. marca 2012 odstránil okresný súd vady uznesenia zo 16. januára 2012 (č. l. 1198).

Dňa 30. marca 2012 bol okresnému súdu doručený návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 213/2011-1234 zo 14. marca 2012; okresný súd tento návrh uznesením č. k. 13 C 213/2011-1260 zo 17. apríla 2012 zamietol.

Návrhom z 20. apríla 2012 sa žalobca domáhal prerušenia konania na účely podania návrhu ústavnému súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov.

Sťažovateľ návrhom z 2. mája 2012 požiadal o zastavenie konania.

Dňa 11. mája 2012 podal žalobca odvolanie proti uzneseniu zo 17. marca 2012, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania.

Spis bol na rozhodnutie o odvolaniach žalobcu krajskému súdu predložený 31. mája 2012; krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu zo 17. apríla 2012, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a vec vrátil okresnému súdu, pričom o odvolaní žalobcu proti uzneseniu z 2. januára 2012 o pripustení vstupu účastníka na miesto pôvodného žalobcu do konania nerozhodoval. Spis bol vrátený okresnému súdu 6. novembra 2012.

Uznesením č. k. 13 C 213/2011-1397 zo 17. januára 2013 okresný súd zamietol návrh na prerušenie konania a na zastavenie konania a opravil uznesenia č. k. 13 C 213/2011-1198 a č. k. 13 C 213/2001-1234.

Sťažovateľ podal 28. januára 2013 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 213/2011-1397 v časti, ktorou zamietol návrh na zastavenie konania, a 11. februára 2013 napadol celé uvedené uznesenie odvolaním žalobca.

Dňa 12. marca 2013 bola vec predložená krajskému súdu na rozhodnutie o opravných prostriedkoch účastníkov konania.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (19. októbra 2012) nebol spis v dispozícii okresného súdu, a to až do 6. novembra 2012, t. j. v tom čase nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na túto skutočnosť však podľa názoru ústavného súdu nemožno aplikovať už citovanú ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej ústavný súd odmietne sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak v konaní pred všeobecným súdom vznikne taká procesná situácia alebo procesný stav, ktoré reálne nepripúšťajú porušovanie toho základného práva, ktorého porušenie v danom prípade sťažovateľ namieta, a to preto, že v čase doručenia sťažnosti krajský súd preskúmaval len procesné rozhodnutia okresného súdu, a nie jeho rozhodnutie vo veci samej, resp. také jeho procesné rozhodnutie, ktoré by mohlo smerovať k právoplatnému skončeniu namietaného konania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považoval za potrebné zaujať hodnotiaci postoj k celému doterajšiemu priebehu konania pred okresným súdom z toho hľadiska, či v ňom v dôsledku postupu okresného súdu mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom.

Ústavný súd v nadväznosti na svoje zistenia zo súdneho spisu konštatuje, že okresný súd v období, odkedy mu bol (na základe uznesenia krajského súdu o prikázaní veci z 10. augusta 2011) predložený spis vo veci sťažovateľa (obdobie, v ktorom vo veci konal Okresný súd Poprad sťažovateľ v sťažnosti nenamieta, pozn.), t. j. od 26. septembra 2011, v namietanom konaní postupoval v zásade plynulo, pričom jeho postup výraznou mierou ovplyvňovala skutočnosť, že musel rozhodovať o viacerých procesných návrhoch účastníkov konania. Navyše, proti (procesným) uzneseniam okresného súdu podávali

účastníci konania opravné prostriedky, o ktorých rozhodoval krajský súd, pričom obdobie, v ktorom spis nebol v dispozícii okresného súdu, nemožno pripísať na jeho ťarchu. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd zastáva názor, že postup okresného súdu v predmetnej veci mohol byť efektívnejší a sústredenejší (napr. potreba vydať opravné uznesenie).

Vo vzťahu k hlavnej námietke sťažovateľa, že okresný súd nerozhodol „v zákonnej lehote o jeho návrhu na zastavenie konania podľa ust. § 141 Občianskeho súdneho poriadku“, poukazuje ústavný súd na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu, pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva záver o porušení uvedeného základného práva (IV. ÚS 91/2010). Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má totiž nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže tiež vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným

súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania [porovnaj § 120 ods. 1 a 4 Občianskeho súdneho poriadku (napr. IV. ÚS 147/04)].

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti dospel k záveru, že postup okresného súdu v namietanom konaní nie je poznamenaný priet'ahmi takej intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na skutočnosť, že s'ťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch s'ťažovateľa.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak okresný súd bude v ďalšom priebehu namietaného konania nečinný, resp. bude konať neefektívne, odmietnutie s'ťažnosti nebráni tomu, aby sa s'ťažovateľ opätovne uchádzal prostredníctvom s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2013